books2ebooks.eu

Skragge, Nils

Echo, från Drottningholm och Svartsjö, af Stockholms klagorop, öfver högstsalig hans majestäts konung Adolph Friedrics högstbeklageliga död; samladt och framfördt, af N.S. Stockholm, tryckt i f.d. Gre

Stockholm
1771

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

SKRAGGE, Nils
Vitt. Sv. Vers. kgl. Ad. Fredr. (Bi.) 1700–1829 1771

ECHO,

FRÅN

DROTTNINGHOLM OCH SVARTSJÖ,

AF

STOCKHOLMS KLAGOROP,

ÖFVER

HÖGSTSALIG HANS MAJESTÄTS

KONUNG

ADOLPH FRIEDRICS

HÖGSTBEKLAGELIGA DÖD;

SAMLADT OCH FRAMFÖRDT,

AF

N. S. Skragge.

STOCKHOLM,

TRYCKT I F. D. GREFINGSKA TRYCKERIET.

ÅR 1771.

KONGL. BIBLIOTHEKET STOCKHOLM

Ante, leves ergo pascentur in Æthere, Cervi,
Et freta destituent nudos in littore pisces;
Ante, pererratis amborum finibus, exul,
Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim,
Quam nostro ILLIUS labatur pectore vultus.

VIRGIL.

Hvad jämmer, skrån och skri! ack! Stockholm hur det låter!
Hvar månska klaga hörs, hvart enda öga gråter:
Hvad fara år förhand? Hvad allmån sorg och nöd?
Ack jo, vår Kung år död!

O! Himmel! Folkets Far, den milde Fridens hågnad
De fållde hopars hjälp, de trycktas hopp och fågnad,
Kong ADOLPH FRIEDRIC Sjelf måst lida dödligt Slag;
Ack! mer ån hårda Lag!

Det var ej blott vår Kung som föll af Thronen neder,
Nej mer vårt Slågtes vån och Månsko-hjertats heder;
Bedröfveliga fall! ack grymma nederlag!
Ack! altför dryga Slag!

At döden törs til Thron och Svård och Spira bryter,
At han på Höghet rår mig icke så förtryter
Som at han Dygden slår; ack grymma Tyranni!
Hvi blef ej ADOLPH fri!

Hvi blef ej ADOLPH fri! se Dygden sjelf nu gråter!
All Staden ropar, *Nöd*, alt Landet skallar åter;
Nu skria hvar om an', omistligt *Godt* vi mist:
Och Landet klagar sist.

Vår Kung ej Staden alt Sitt inre kunnogt gjorde
Där satt Han i den prackt som Svänske Kongen borde;
På Landet gick Han fri, som bygdens vän och Far,
Där sågs Han som Han var.

Han altid nögdast fants där Han fick lefva lika,
Där Kongens Majestät för ADOLPHS nåd fick vika,
Hur vänlig var Han ej! så vidt man sett och min's
Dess Like näpplig fin's.

Af guld och purpur minst Dess höga Själ förnöjdes,
Af synbar prackt och prål Dess innre föga röjdes.
Godt hjärta glittrar ej, men höjer Cronors glants
Och bäst hos ADOLPH fants.

Från Stadens blände-värk, med buller, gny och våda
På Landet där i lugn man får det sköna skåda
Där flere Majestät förut ha' funnit ro,
Där sågs Han gärna bo.

Där

Dår fant man Honom jämt på fria tider ila,
Til veklighets förackt, til hat för duglös hvila,
At muntra idoghet och väcka arbetshug,
Dock, mer' med nåd än trug.

Dår ſtångdes öpna fält, dår vilda rymder röjdes
Dår tömdes träſk och kårr, dår torra trackter plöjdes,
Så blef, til folkets väl, af vild och oländ mark
Mång prydd och fruktbar park.

Likt Phœnix ur ſitt grus ſågs Svartſjö åter kliſva.
Ett Drottningholm förökt, ett China upbygdt bliſva:
Ja, det var Kongens luſt, ehur' det koſtad' på
At Landet pryda ſå.

Som dolſk-och duglöshet för konſt och idrott vika
Så ſkicklighet och flit til ADOLPH ſågos fika
Som hörde de til Hofs ell' ockſå mådde båſt.
Dår Kongen trifdes måſt.

När ock i nytt palais Vulcanus inrymd blifver
När Kongen mången ſtund vid handaſlögd fördrifver
At flere handtvärk lär' och ſlögder idka då,
Ho undrar däruppå.

Ett Hof plår mode och ſmak för Stad och Land bereda,
Och folcket lefnadsart från högſta ſtället leda;
Af Kongen lårdes hår ett ovårderligt ſått
Att nyttja tiden rått.

Det tryckta konſtens Folk fick nu ur gruſet flytta,
Man ſåg, til Landets vål och Allmånhetens nytta
At Konſter hjelptes upp och ſlögder gofvos pris
På ADOLPH FRIEDRICS vis.

Sjelf lade Kongen an Fabrique och Handtvårks-Ståder,
Uppbygde vackra hus, gaf bårgning, mat och kläder
Åt hvem ſom viſte prof af ſkicklighet och flit
Af hug, och luſt och nit.

Hvar dag ſom himlen gaf, då Kongen kunde fara,
Faſt folcket långt från hus i arbet måſte vara,
Fants med Sin glada mine den milde ADOLPH dår
At låtta deſs beſvår.

Gaf någon utmårkt prof af flit af vett ock ſnille,
Den tyckte Kongen om, Han den upmuntra ville
Den fick i öfverflöd de ſtörſta Nådeprof
Vid alla deſs behof.

J ſom

J som för vett och flit all lön Er lofva kunnat,
Åt hvilka, ADOLPH Sjelf all skygd och förmån unnat,
J konstförfarne Mån, Er Skyddsgud är nu död,
Er Vän Er Hjelp Ert Stöd.

Jag känner Er förlust, J mer än billigt quiden,
Jag lika andel tar uti det qual J liden,
Jag öka skal Ert skrån, Er gråt och Edre rop,
Olyckelige hop.

Se nu den handen stel som alt så ymnogt delat!
För oss och våra barn har hittils intet felat;
Men nu, den oss och dem, förut gaf dagligt bröd,
Ack jämmer! Han är död.

Hvi sku vi vara til och krafter mera åga!
Vår hälsa oro är, och lifvet blir en plåga
När ADOLPH, Kong och Far ej mera kommer hit
At löna svett och flit.

Som från ett Canaan där mjölk och honung flutit,
Där vi ett lyckligt folk i Lönnars skyggen sutit
Då döden hastigt ryckt vår Skyddsgud härifrå,
Vi nu lär nödgas gå.

Från alm från lind och lönn, dem ADOLPH satt och ansat,
Dem vi ha haft i hålgd, vid dem vi spelt och dansat,
Til piltråd skyndom nu i snällt och hastigt lopp
At harpan hånga opp.

Til torra öknar bort ifrå de söta brunnar
Dem ADOLPH låckat fram, där vi med glada munnar
Ha sjungit Hälsans Gud, men ADOLPH först och sist,
Den ADOLPH som vi mist.

Från feta Åkerfält som säd så ymnogt burit,
Från ängar där hvart år vi frodig våpling skurit,
Från hägnad hus och hem vi usle måste nu;
Ack! Ack! hvart tro vi sku?

Se nu, hur dagligt bröd för oss och barnen tryter;
Hur husvill hvarom ann' som ström kring stenar flyter,
Nu må vi, gråta blod vi dock ej gråta nog
At ADOLPH FREDRIC dog.

Hur skal man nu få hjälp, hur skal man bärgning söka?
Skall i gemena vårt man sämre hopen öka?
Skal man på nedrigt vis bli ondskans Ombudsman?
Nej, sådant man ej kan!

At måkla Herrars nåd, at falſkt med bröder handla:
At göra ſvart til hvitt, at hvitt i ſvart förvandla:
Då vi med heder fått hvad hittils vi förtårt
Vi det ej eller lårt.

Med flit uti vårt kall vi acktat blott vårt ena:
Så ville Kungen ha: Han ålſkad' det allena:
Vi lefde ånda fram i nit för tro och dygd
Och njöto derför ſkygd.

Farvål vårt fordna hem! vår byggnad får nu ramla!
I ången må nu ſkog, i gårdet ſten ſig ſamla!
At ſtället vittna kan, hvad döden från oſs ſkildt,
Må alt bli tomt och vildt!

Til ouprójda fält til obebodde gårdar
Dår folket blott har Kung, ej Fader ſom dem vårdar
Dår ADOLPH aldrig var, långſt til en okånd ö,
Dit låt oſs gå at dö!

Dock ADOLPHS halfva lif, Hans andra JAG och hjårta,
Som ſmakat all Hans ro, ſom delat all Hans ſmårta,
LOVISA, ſådan Mor, ſom ADOLPH folkets Far
Vi Henne åge quar!

Hon, ſom gjordt Sverige rikt på Rikens ſtörſta åga
Som ſödt vår frögd och ro i Egen várk och plåga,
Som gaf, då ADOLPH dog, at GUSTAF hos oſs fants
Hon ánn' gjer Hoppet glants.

Hon ſom vår Thron befäſt' med Printſar och Printſeſſa,
Så grannar länge nog ſku fruktlöſt vapnen váſſa,
Då dyrbar inländſk Átt bár Svánſka Cronan opp
Hon ſtadgar án vårt Hopp.

Hon ſom förſkaffat Frid då Krigs-folck var för ringa,
Då farlig utländſk magt vårt Rike börjat tvinga,
Då mot oſs riktadt var båd mordgevár och dolk,
Hon fredar fredlöſt folck.

Hon ſom i all ſin tid betryckte Månſkor láttat,
Som Faderlöſas ſak och Enkors nöd beráttat,
Som hulpit hjelplöſt folck och gjordt den arme rik,
Hon ár Sig ánnu lik.

Án oförlikligt ſtor i allt hvad ſtort vi kalla,
Án blödig, nádig, mild, án from och god mot alla;
Án finn's Hon, Gud ſke lof, án vil Hon gifva tröſt
Åt våra ſorgſna bröſt.

Lik

Lik firmamentets Sol LOVISA hos oſs varit,
Hon med vår munterhet mot vintren hådanfarit,
Men åter kommit hit med vårman alla år;
Ack! hur vi önſkat vår!

Vi altid denna tid högſt uppå bergen varit,
At ſe om Iſen bråckts, om vintrens broar farit,
Vi önſkat häftig Storm at ſlippa iſen ſnart
För Slupars fria fart.

Då ADOLPHS vårda Vän på nyo oſs beſökte,
Med vänlighet och nåd det lif det mod Hon ökte,
Som våren börjat på att all naturen ge,
Må åfven nu ſå ſke!

Må Fjerden blifva ren och Borggåln ſnarlig grönſka!
Må vi med våren ſå, hvad vi från höſten önſka,
Vår tröſt, vår glådje-Sol, LOVISA åter hit!
Ack! at ej långt blir dit!

Nu klåmtar man i ſorg, då ſku vi gladlynt ringa,
Nu dignar man i gråt, då ſku vi muntert ſpringa,
Då ſkal vår nya frögd väl bli af floren gömd,
Men gamla Sorgen glömd.

Se'n

S'en nu LOVISA miſt det båſta Hon vil åga,
Ack må ej vår förluſt bli ökt af Hennes plåga!
Du GUD ſom magten har, ſom tagit bort vår Far,
Låt oſs ha' Modren quar!

Låt Henne ſnart af Dig nytt mod ock kraſter vinna!
Ack! Låt hos Henne nu ſå mildt all ſorg förſvinna
Som Hon mång tuſend gång ſkänkt androm hjelp och tröſt!
Gjut hugnad i Deſs bröſt!

När vi på nytt ſå ſe en dyrkansvård LOVISA,
Hvars mildhet, vett och dygd all efterverld ſkal priſa,
Ack Himmel, Henne ſnart nytt mod, ny ſtyrka gif!
Då vinne vi nytt lif.

Men, om Hon kommer hit, at ſmälta bort i tårar!
Månn' icke Hennes gråt til döds vår hjertan ſårar?
Jo Himmel! det blir viſt; men oſs då vålluſt ger
At ock ſå digna ner.

Dock r'en et annat ljud begynner örat fylla;
Månn tro Sirener vil, vår klagolåt förgylla?
I luften hörs et ſus båd lent och ljuft och mildt,
Långt från det förra ſkildt.

Så

Så häftigt klagan låt, så gålt tycks gládje ljuda
Den gråt det förra väckt tycks detta platt förbjuda;
Man sorgsna Modren tröst och Folcket hugnad spår,
På Thron Des GUSTAF går.

Den visa Modrens Son, den milde Fadrens like
Hvad kan Han annat bli án frögd för Folk och Rike!
Án hugnad för Sin Mor, án prydnad i Sin Ätt
Án ADOLPHS afbild rätt!

GUD gifve GUSTAF kraft at föra så Sin Spira
Som Han är Cronor värd, som Dygder Honom Zira!
Blif GUSTAF, som Han är, til allas undran stor!
I allt, som Far och Mor!

Vårt Rike då til högd af glants och lycka hinner;
LOVISA, når så skjer, Sin önskan uppfyld finner:
Då blir Hon säkert glad. Med oss må sen gå til
Som GUD och GUSTAF vil!

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden